

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA 4.

IGO GRUDEN:

BARKOVLJE.

Kot bi pred burjo se v zavetje skrile
na begu ptice, — v bregu bele hiše
na pašne, kjer od morja veter diše,
med trte so in oljke se spustile.

Pred njimi Barkovljanke razgrnile
so bele srajce... v solncu malo više
nad latniki po oknih nagelj rdi še —
za koga roke so ga tja vsadile?

Mož v plavžih škedenjskih ves dan se trudi,
v tržaški luki žaklje fant prenaša,
dekle na Rdečem mostu rože nudi:

iz Barkovlj, kjer moj jezik ne ugaša,
ker izdajic dojile niso grudi,
zajeda v Trst se kri in zemlja naša.

RAD. PETERLIN-PETRUŠKA:

NA SAMEM.

Sinoči sem bil zunaj, tam v dolini
ob stezi, kjer sred snežnega prostora
stojita moško dva košata bora,
edini madež v beli vsej praznini.